08
Hadrián
27/6/2025

Zpravodaj Mezinárodního divadelního festivalu Regiony

Zdarma

festivalregiony.cz

Horoskop

Vodnář

Miluješ objevování a letos to platí dvojnásob: vyhledávej experimentální projekty a umělce, kteří boří hranice. Inspirace i nová známost čekají tam, kde bys je nečekal.

Ryby

Festival je pro tebe sen, ve kterém se můžeš ztratit. Dovol si být okouzlen vším, co je hravé a trochu neskutečné — najdeš v tom víc pravdy, než tušíš.

Divadelní slovníček

Výraz **„přejet někoho“** v divadelním slangu označuje situaci, kdy **jeden herec přeruší nebo přehluší druhého** – buď tím, že začne mluvit příliš brzy, ještě než ten druhý dořekl svou repliku, nebo tím, že mluví tak hlasitě či razantně, že druhého jednoduše „přejede“ – jako auto chodce.

Víte, že...

V některých starých evropských divadlech se tradovalo, že vždy musí zůstat jedno sedadlo volné – pro „ducha“ nebo „strážného anděla“ souboru.

Glosa

Revoluce v divadelním pojmosloví

Z prvního čísla Hadriána z rubriky Divadelní slovníček jste poučeni o zásadních rozdílech mezi inscenací, představením a hrou. Hra je dramatický text. Inscenace je určité jevištní ztvárnění, scénický tvar. Představení je neopakovatelné uvedení pro publikum v daný čas. V tom bychom měli mít jasno. Proč je s tím tedy stále tolik problémů?

Divadelní obec evidentně není dostatečně poučena a inscenace je stále představením a představení inscenací. Nemluvě o obci nedivadelní. Ta má omluvenku a bude chodit až do soudného dne do divadla na hry. Ne každý se snaží být v tomto smyslu korektní jako já, protože si na zádech nenese intenzivně strávený čas s pány Zichem, Mukařovským, Pavisem a dalšími divadelními teoretiky. Mám pro vás veliké pochopení, přestože mi vstávají vlasy na hlavě. Kdo mě vyvede z mé frustrace? Estetika dramatického umění pana Otakara Zicha mi ji přivodila už před pár lety. Musím si pomoci sama.

Vyhlašuji referendum o zrušení těchto pojmů. Spálíme mosty. Vyvarujeme se neustálému opakování chyb. Zavalíme slovníkovou propast. Získáme svobodu v nastavení nových pořádků. Ráda ponesu vlajku této revoluce. Jdete do toho se mnou? Jako správná revolucionářka bych měla vypálit nějaký promyšlený návrh, do jakého pojmenování by se nám inscenace, představení a hra mohly spojit. Sedmý den festivalu se na mé kreativitě už ale značně podepisuje, a tak v mé hlavě straší pouze slovo špíl. Nesoudím nikoho z vás, kdo má slovo špíl ve své divadelní hantýrce, ale mně osobně se trochu protiví.

Já ale tuto revoluci nedělám kvůli sobě. Dělám to pro dobro nejen celé divadelní obce. Pro dobro lidstva. Život bez inscenace, představení a hry bude o tolik snazší. Nechť nám tedy tato slova dodají odvahu postavit se užívaným pravidlům a struktuře. Spojme se. Máme na to poslední den.

Adéla Kalusová

Editorial

Milé čtenářstvo a diváctvo!
Týden utekl jako voda a poslední festivalový den je tady. Pro někoho vyvrcholení, pro někoho už dojezd skoro ze setrvačnosti. Ale i dnešní festivalový program je našlapán k prasknutí, Regiony na své síle rozhodně nepolevují. Žactvo základních a studentstvo středních škol si dojde pro vysvědčení a hurá do víru prázdnin. Festival končí, prázdniny začínají. Máme spoustu času zregenerovat po vyčerpávajícím a zároveň tak nabíjejícím kulturním maratonu. Přiznávám, že letos mě festival opravdu vyšťavil, ale současně nelituji jediné minuty na něm strávené. Nabízí mi tolik zážitků a podnětů a vlastně je i momentem reflexe, protože srovnáním s uplynulými ročníky vidím, jak plyne i můj život. Měla-li bych vypíchnout největší letošní zážitky, určitě to bude inscenace *SPAfrica*, tímto dramaturgické radě moc děkuji za tento odvážný počin! Pozvat takto výjimečný projekt, který rozhodně nebude po srsti každému, nemusí být zrovna populární volba. Dalším highlightem je zážitek ve stanu, který docestoval z Katalánska s kusem *AN-KI*. Už jsem chtěla psát, že jelikož se včera hrálo naposledy, mohu poodhalit roušku tajemství, co za zážitek na návštěvníky v Plenéru u Zdrávky čekalo, ale pozor! Udělali-li jste tu chybu a nechali jste si *AN-KI* ujít, tak máte ještě šanci příští týden vyjet na Loutkářskou Chrudim, v jejímž programu jej také naleznete. Ale Regiony nepředstavují jen zahraniční hosty, nabízí i úrodu toho pozoruhodného z poslední sezony z domácí scény. Ať už máte po celém festivalu a na konci divadelní sezony divadelních zážitků tak trochu plné zuby, anebo naopak cítíte, jak vám v žilách proudí láska k tomuto scénickému umění o to silněji, tak vám přeji především klidné prázdniny! Rok zase uteče jako voda a tuším, že organizátoři nebudou dlouho zahálet a velmi brzy se pustí do přípravy Regionů v jejich již čtvrté dekádě!

Milé Regiony, k Vašim 30. narozeninám
Vám přeji, ať se nadále těšíte tak silné přízni svých návštěvníků, ať se nebojíte experimentů a ať dále máte dost síly, odhodlání i prostředků na to, abyste patřili k předním mezinárodním evropským festivalům!
Mám vás ráda!

Veronika Švecová
šéfredaktorka

Anketa

Symetrie nebo chaos?

Symetrie. Chaosu mám doma dost.

Žaneta,
návštěvnice festivalu

Hadrián
Zpravodaj Mezinárodního divadelního festivalu Regiony

Šéfredaktorka
Veronika Švecová

Redakce
Adéla Kalusová
Tereza Kubalová
Dominik Rathan
Štěpán Truhlařík

Dětská stránka
Jana Nechvátalová
Čarokrásno kolektiv

Korektury
Anežka Hašková

Grafický design
Přemysl Zajíček

Produkce
Barbora Kalinová

Sazba a ilustrace
Čarokrásno kolektiv
Kristýna Marková
Nikola Iljučoková
Barbora Tomová

Foto
Anna Bartolotti
Karolína Malá
Ester Šebestová
Jan Šmída
Lukáš Veselý
Milan Hajn
Archivy divadel

Tisk
Martin Sedláček

Obálka
Špunt
Divadlo Minor
režie: Jiří Ondra
foto: Zbyněk Hrbata

Pořadatelé festivalu
Klicperovo divadlo o.p.s.
Divadlo DRAK
a Mezinárodní institut figurálního divadla o.p.s.
kontrapunkt, z. ú.

Generální partneři
Statutární město Hradec Králové
Calendarium Regina

Hlavní partneři
Ministerstvo kultury České republiky
Královéhradecký kraj
Státní fond kultury ČR

Generální partneři: Hradec Králové už 800 let; Calendarium Regina
Hlavní partneři: Ministerstvo kultury; Královéhradecký kraj; Státní fond kultury ČR
Pořadatelé: Klicperovo divadlo Hradec Králové; Divadlo Drak Theatre; kontrapunkt

Jiří Ondra: Tvorba pro děti je investice do budoucna. Jsme zodpovědní za to, co jim nabízíme.

Na Regiony přijíždíte s inscenací *Špunt* divadla Minor. Kde se vzala prvotní inspirace pro téma a scénář?

Dostal jsem nabídku od Janka Jirků, který se stal uměleckým šéfem Minoru. Právě od něj přišla prosba, jestli by v inscenaci hráli manželé Nataša a Michal Bednářovi. Vznikla tedy prvotní inspirace, že budou hrát rodiče. Další nabídkou od Janka Jirků byla kniha od jeho kamarádky Marie Urbánkové *Máma má vždycky pravdu*, která je postavená na okřídlených rodičovských tvrzení typu: Neběhej, upadneš! apod. Chtěli jsme vytvořit laboratoř zkoumající co by se stalo, kdyby se tyto hrozby naplnily. Měli jsme směr dovést to do úplného absurdna. Marie dělá v inscenaci živé animace. Vráťa Hubička DJ. Je to otevřená živá hra Bednářů spolu s interakcí vizuálně hudebních složek.

V inscenaci zaznívají rady rodičů. Jaké rodičovské rady jste nemohl vystát a jaké si naopak nejvíce ceníte?

Nemohl jsem vystát všechny rodičovské rady, protože jsem byl rebelant a věčný oportunista. V pozdějším věku si pamatuji rady typu: Až budeš větší tak to pochopíš. Tak já čekám na to, až budu větší.

Inscenace má podtitul: *Rodiče jsou také děti.* V čem my dospělí zůstáváme dětmi?

Dětství se do nás propisuje, zůstává v nás. Z psychologického hlediska je dokázané, že v nás nejvíce utkví to, co zažijeme do pěti let a pak už to s námi může být jenom horší. V podtitulu je to myšlené spíš tak, že se rodiče někdy chovají jako děti, aniž by to vnímali. Nesnažíme se ale rodiče v inscenaci dehonestovat. Spíše hledáme hranu absurdity. Výchova je věčný balanc. Nikdo nás nenaučil být rodiči, tak na té hraně balancujeme.

Rodičovský pár v inscenaci hrají zmínění manželé Bednářovi. Jak byla v tvůrčím procesu přínosná jejich vzájemná partnerská chemie?

Oni jsou skvělý! Oba jsou výborní herci, tvární a zvyklí pracovat jako autoři. Občas jsem nevěděl, jestli vůbec zkoušíme divadlo. Když vám leží ve vaně na jevišti manželský pár, tak občas nevíte, jestli si povídají jako partneři nebo jako herci.
To byla trochu schíza.

Jednou z významných linek vaši režijní práce je právě tvorba pro dětského diváka a to rovnou pro ty nejmenší jako je zmiňovaná inscenace *Špunt*. V minulém roce mohli diváci Regionů zhlédnout inscenaci *Tichohoří Gumák* pro děti od 6 měsíců. Máte nějaké triky, jak opět vidět svět dětskýma očima?

Čím déle svou práci dělám, tím méně je pro mě pochopitelné, jak děti přemýšlejí. Jsou schopny reagovat na absurdní výjevy tak, že je mi záhadou, kde se to v nich bere. Jsem fascinovaný jejich reakcemi a studuji to.

Jak musí režisér inscenací pro takto malého diváka přemýšlet?

Tvorba je pro mě veliká svoboda. Je to surrealistický punk. Ano, má to své zákonitosti. Můžeme začít hned u prostorových podmínek, kdy děti nesedí na sedačkách, protože to ještě neumí. Přijde mi podstatné nabídnout dětem něco inspirativního, formujícího. Něco, co není prefabrikát z televize. Vnímám to velmi zodpovědně. Často je to přeci první návštěva divadla.

Jaká témata chcete dětem sdělovat?

Čeká mě zkoušení v Divadle Alfa, kde jsme si stanovili jednoduché téma světlo, ať už ve fyzickém slova smyslu a nebo duchovním. Vzpomněl jsem si na jednu větu polské spisovatelky Olgy Tokarczukové z *Knihy Jakubovy*, kde postava říká: Teď se nachází svět na straně temnoty. Což je platné, a proto mi to téma přijde nyní důležité.

Proč je důležité ty nejmenší z nás v divadle neopomíjet a nepodceňovat?

Vnímám to jako otázku nabídky. My jsme zodpovědni za to, co jim nabídneme. Divadlo pro batolata je ze své podstaty většinou finančně ztrátové, protože se hraje pro menší počet diváků, ale já myslím, že je to investice do budoucna. Divadlo si vychovává svého diváka.

S vaším jménem jsou skloňované termíny dramaterapie a teatroterapie. Mohl byste nám tyto směry přiblížit? Jaký je mezi nimi rozdíl?

Dramaterapii jsem dělal deset let. Většinou v diagnostickém ústavu v Dobřichovicích a Dětském domově Lety. Dramaterapie je využití divadelních postupů, cvičení za účelem expresivní terapie bez vidiny inscenace na konci. Teatroterapie má stejný základ, ale je tam ona inscenace jako výstup. Už dva roky se tomu nemohu z časových důvodů věnovat. Pravidelnost je v terapii podstatná a nutná.

Prolíná se nějakým způsobem Vaše terapeutická praxe s tvůrčím procesem v divadle?

Ovlivňovalo se to navzájem. Dramaterapie je neustálá improvizace a adrenalin. Byla to dobrá škola odolnosti, která se v profi divadle vždycky hodí.

Ptala se Adéla Kalusová

Tip dne

Určitě znáte pocit, kdy vám ve sluchátkách hraje oblíbená píseň a vy chcete tancovat, ale zrovna jedete autobusem nebo sedíte v čekárně u zubaře. Nevyskočíte tedy v tu chvíli a nerozbalíte své taneční kreace. Silent disco toto ale povoluje a dokonce vyžaduje. Nandejte sluchátka a roztančete Malé náměstí.

Adéla Kalusová

Jiří Ondra

- Vystudoval režii alternativního a loutkového divadla na DAMU.
- V letech 2012-2017 byl uměleckým šéfem Divadla D21, současně působil jako kmenový režisér a dramaturg v mosteckém Divadle rozmanitostí. Spolupracoval s řadou dalších divadel.
- Významnou linku jeho tvorby tvoří divadlo pro dětského diváka už od věkové kategorie 0+.
- Věnoval se dramaterapii a teatroterapii. V Dětském domově Lety spoluzaložil divadelní soubor Pasažéři. Vedl soubor Zazrakem složený z herců se zrakovým postižením.

Když jsem překročila práh, dům se na mě vrhnul...

Na začátku je jen dům. Starý, rozpraskaný, plný prachu, stínů a věcí, o kterých se nemluví. Bydlí v něm babička a její vnučka. Dvě ženy. Dvě generace. Dva hlasy, které se v románu Červotoč prolínají, přerušují, obchází a někdy si i lžou. A mezi tím vším se ozývá cosi dalšího. Něco, co dýchá ve zdech.

Španělská autorka Layla Martínez napsala horor. Ale ne ten, kde se leknete krvavé skvrny na kachličkách. Napsala horor sociální, třídní a ženský – o tom, co zůstává pod kůží. O vzteku, který se dědí po generace jako nábytek. O domě, který je víc než domov: je to tělo, vzpomínka, past.

Příběh se odehrává ve vesnici, kde všichni vědí všechno, ale nikdo neřekne nic. Vnučka se po letech vrací z města. Něco se stalo. Něco s mocnými lidmi, jejichž jména se šeptají. A babička? Ta už dávno nemluví s lidmi. Mluví se stíny, s mrtvými, s těmi, co nikdy neodešli. V domě se šeptá. Ve zdech to škrábe. A někdy to sténá.

Martínez používá jazyk jako zaklínadlo – věty jsou krátké, ostré, někdy syrové, jindy až liturgicky pomalé. V její próze je cítit španělský katolicismus, folklór a venkov, kde se vina a násilí podávají s večeří. Ale i ten folklór tu praská – jako strop, který už něco neudrží.

A přesto nejde jen o strach. Červotoč je román o moci a bezmoci. O tom, jaké to je být ženou v krajině, kde se nic neodpouští. O hněvu, který nemá kam jít, a tak si hledá cesty podlahou, mezi klíčovými dírkami a pod jazykem.

Čte se to jedním dechem. Ne kvůli ději – ten je spíš jako sen, nebo spíš noční můra – ale kvůli atmosféře. Kvůli tomu, že i po poslední stránce si nejste jistí, jestli to všechno bylo jen metafora, nebo jestli s vámi něco při čtení zůstalo. Něco dřevěného. Co pracuje pod povrchem.

Červotoč je ten druh knihy, která vám neukáže příšeru. Ona jí totiž je. A než se nadějete, bydlí ve vás.

Není divu, že se podobná látka záhy po českém překladu dočkala divadelního zpracování. Mladý talent současné české

divadelní režie - Eliška Říhová - Červotoče adaptovala pro jeviště Činoherního studia. Dnes červotočem prožraný dům stane ve Studiu Beseda v 16:00.

Veronika Švecová

Padoucnice českého loutkového divadla

Kde se vzal název FRAS?

Johana Bártová: Název FRAS vznikal postupně, když jsme ve druhém ročníku na DAMU udělali inscenaci *Nejmenší ze Sámů*, někdo se nás zeptal, jak se náš soubor jmenuje a někdo bez větší úvahy pronesl Československé klacky. Byli jsme nadšení, že můžeme hrát, neřešili jsme značku ani praktické věci s názvem spojené, vlastně jsme si ani neuvědomili, že jsme založili soubor. To až když vznikaly další inscenace např. *Medař* nebo *Za dveřmi*, tak už bylo jasné, že v tomto uskupení chceme tvořit dál. Tak jsme se rozhodli název změnit na něco mezinárodně srozumitelného. Narazili jsme na slovo FRAS z té nadávky „Do frasa". Líbilo se nám, jak zní, že je úderné a ne tak často používané. Začali jsme zkoumat, co to vlastně znamená. Prý něco jako padoucnice.

Fras se ve své tvorbě často inspiruje méně známými folklóry, pověstmi, často pracuje s prvky nadpřirozena, co bylo hlavním inspiračním zdrojem Schnecken Hräden?

Johana: Většinou jsem autorkou námětu já, inspirovala jsem se třeba články v National Geographic, nebo terénním výzkumem například v Laponsku, ale inscenace *Schnecken Hräden* nevychází ode mě. Za konceptem stojí scénograf Jakub Šulík. Ten je středověkem fascinován dlouhodobě, věnoval se třeba i larpu. Kuba si vymyslel koncept a zpočátku celý tvar i režíroval, já byla spíš vnější oko.

Vycházíte nějak i z vlastních zkušeností s hudební tvorbou?

Jakub Šulík: S Tomášem, který v inscenaci hraje na kytaru, máme kapelu *Hubnutí řízené počítačem*. A čas strávený ve zkušebně, kdy tak čekáte v prostoru, až se stane hudba, byl velkou inspirací celé inscenace. Nevíte jak a kdy se to má stát, ale věříte, že se to konečně povede.

Čím je pro vás zajímavý metal a středověk a v čem se obojí doplňuje?

Jakub: Pro mě je to hlavně vzpomínka na dětství, kdy jsem řešil středověk a poslouchal metal, tolik moje osobní linka. Metal se ale obecně inspiruje středověkou tematikou, žánr, který zaznívá v představení, vychází z tzv. dungeon synthu, což je převážně norská devadesátková odbočka z black metalu, kde se hudba hraje na synťáky. Teď vznikají třeba i počítačové hry, které se inspirují středověkem a doplňuje je tento typ hudby

FRAS má za sebou sezonu, po kterou plnilo program Anti.kvariátu Dejvického divadla. Jaká to pro vás byla zkušenost?

Johana: Tahle nabídka přišla trochu jako blesk z čistého nebe a o to víc mne potěšila, protože to znamenalo, že si naší tvorby všimli sami. Spolupracujeme s loutkovou skupinou TMEL a tato kooperace nám moc vyhovuje. V Praze není moc míst, kde lze hrát pravidelně. Občas se ozve Vzlet, občas Alfred ve dvoře, hrávali jsme i ve Studiu Paměť, kde vznikla i naše nejnovější inscenace. Ale za 6 let existence FRAS jsme pět let hráli téměř nonstop mimo Prahu. Často se nás třeba lidé ptali, kam na nás mohou zajít a my nedokázali odpovědět. Teď vytváříme prostor, který je na Praze 6 tak trochu opozicí klasické marionetové scéně Divadla S+H. Nabízíme alternativní pohled na loutky a objektové divadlo. Se spoluprací jsou všechny strany spokojeny, takže si držíme palce, aby mohla pokračovat.

Ptala se Veronika Švecová

Z Madridu do Brna

Divadlo odehrávající se přímo ve vašem obývacím pokoji? Přesně to přináší kočovné Mikro-teatro, jehož zakladatelkami jsou Veronika Všianská, Lucie Hrochová a Tereza Sikorová. Koncept tzv. bytového divadla u nás zatím není příliš rozšířený, na rozdíl od Španělska, kde je běžnou součástí kulturní scény. Právě *Madremonte*, která vypráví kolumbijskou legendu o mocné ochránkyni přírody a vod. Nebo například *Píseň Prazemě*, jež prostřednictvím příběhu o zrození přírody seznamuje nejmenší diváky s jejími základními prvky a pravidly. Repertoár pro dospělé diváky zase nabízí hry jako je *Darwinova želva* představující alternativní pohled na evoluční teorii nebo *Co je v bytí, nelze odejmouti* vyprávějící o skryté části katolické církve během komunistického režimu. Mikro-teatro zapojuje děti pomocí interaktivních prvků, hudby, pohybu a vizuálních efektů. Pro dospělé připravuje kreativně ztvárněné historické události, které otevírají otázky lidského bytí. K tomu všemu navíc pořádá workshopy tvůrčího psaní, kurzy španělštiny pro rodiče s dětmi, divadelní příměstské tábory a mnoho dalších aktivit. Na festivalu REGIONY se vám představí s inscenací *Vítr z plachet*, která zkoumá těžko uchopitelné pocity, jako je smutek či vztek, a hledá cesty, jak je zvládnout. Představení pro děti můžete vidět dnes v 15 h v šapitó Žižka.

Tereza Kubalová

Jiří Austerlitz: Hudba je jako živel, který rozpoutá imaginaci

Vaše jméno je spojováno s experimentálním divadlem. „Experiment" může být velmi široký a mnohoznačný. Co pro vás osobně tento výraz znamená?

Uf, trochu kosmická otázka, odpověď by se musela skládat z tisíce kousíčků...

V únoru Český rozhlas uvedl vaši hru Matko Boží, vyžeň Putina, inspirovanou příběhem Pussy Riot. Jaký tvůrčí potenciál jste viděl v možnosti tento příběh známý především díky fotografiím a krátkým videím převést do čistě zvukové a jazykové podoby?

Vše začalo vynikající knihou jedné členky, Naděždy Tolokonikov. Už z ní je patrné, jak významnou úlohu v jejich příběhu hraje jazyk – jazyk modlitby, jazyk subverze, a také ostrý protest proti jazyku mocenskému, ideologickému, mačistickému. Každý ten jazyk má svůj žánr, svůj rytmus, svou hudebnost. S tématem jsem trávil dost času, co teď vypíchnout? V pozadí mám pro sebe otázku: články Pussy Riot byly odsouzeny v podstatě za rouhačství. Ale nejsou skuteční rouhači Putin a funkcionáři Pravoslavné církve, kteří zneužívají náboženství k represím? Spíše než ženy, které tolik riskují v zápase za svobodu?

Věnujete se také přípravě filharmonických koncertů pro dětské publikum v Rudolfinu. Můžete tuto spolupráci přiblížit? V čem je specifická práce pro nejmladší posluchače?

Já mám k publiku ve věku zhruba 3-7 let silný vztah. Děti v tomto věku své reakce necenzurují, hlasitě se smějí, umí být skutečně fascinované, někdy se taky opravdu bojí a když je to nebaví, tak se nemusíte obávat, že byste to nepoznali. Inspirují mě k tomu, abych s herci blbnul a vymýšlel absurdity. Přináší mi to pocit svobody a vnitřní radosti. To zažívám v „dětských" divadlech, a taky při těch koncertech. Necháme se vést hudbou a vymýšlíme blbiny. Hudba tu je jako živel, který rozpoutává imaginaci.

Na festivalu Regiony uvádíte inscenaci Hugův svět, která vychází ze soukromých zápisků pětiletého chlapce. Co pro vás jako libretistu fragmentární dětský text nabízí?

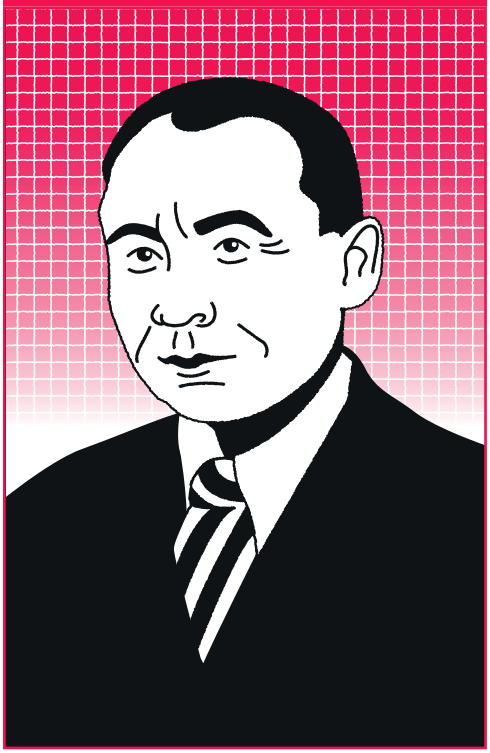
Byla to velká výzva – jak dostát kvalitám autentické dětské poezie? Neučesané, necenzurované, nenapodobitelné? Ty zápisky nabízejí ponor do volné fantazie blízké snu, je tam tatínek, maminka a sestřička, a pak hned bloudění mezi stromy, a slon, a vojáci padající do hluboké jámy... Hledali jsme cestu, jak zůstat podobně imaginativní, a taky intimní a v dobrém smyslu naivní.

Ptal se Štěpán Truhlařík

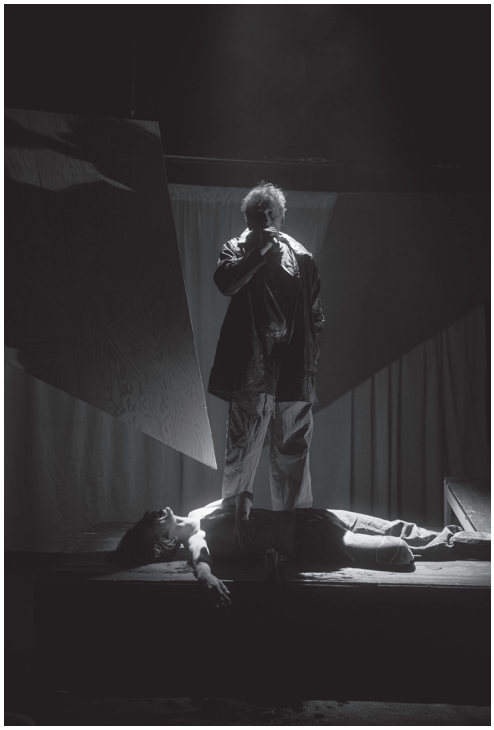
800

počet nových fotek, které dneska vzniknou a zítra budou smazané

Jan Weiss (1892–1972) byl český spisovatel a jeden z průkopníků domácí sci-fi literatury. Narodil se v Jilemnici, studoval gymnázium v Hradci Králové a práva ve Vídni, ale jeho studia přerušila 1. sv. válka. Během ní byl zajat na ruské frontě a strávil několik let v zajateckých táborech na Sibiři. Jeho román *Dům o tisíci patrech* (1929) je považován za jedno z prvních českých sci-fi děl.

Předposlední den jako emoční horská dráha

Vybíjená na jevišti? Ano! Tvůrčí tým, který tvoří Anna Klimešová a Petr Erbes, spojil v inscenaci *První rána kapitána* členy skupiny Zapětdvanáct a teenagery neherce. Vytvořili tak prostor pro generační dialog rodící se na scéně z her a sdílení v tvůrčím procesu. Opěrnými body inscenace je již zmiňovaná míčová hra a řazení performerů do škály na základě kladných či záporných odpovědí na otázky spojené s naším místem v kolektivu, se vztahy, s námi samotnými. Odpovědi zůstávají místy pouze vyřčeny, vznášejí se ve vzduchu a putují do hlediště, kde se chytají našich zkušeností. Jindy jsou zase impulsem pro rozehrání situace, vystavění obrazu, hudební číslo. Tvůrci boří domnělou generační propast skrze sdílení, ve kterém se potkávají. Sdílí vzpomínky hezké i ty bolavé. Neupadají ale do patosu, nestaví se do role oběti. Intimní či niterné pocity pojmenovávají upřímně, ve vteřině obraz rozráží situací navazující. Vzniká tak příjemný balanc i temporytmus. *První rána kapitána* je opravdu vyvedený kus, který může otevírat dialogy napříč generacemi v různých kolektivech. Velká devíza je jevištní přítomnost všech zapojených herců – jsou na sebe napojeni, jsou si oporou, partnery a to je v práci s takovým obsazením velmi cenné.

Nabrali jsme pozitivní energii na předešlém představení, abychom se mohli ponořit do světa mládežníků z jiné sociální skupiny, s jinými problémy i osudy. Inscenace *Fakani* režiséra Ondřeje Štefaňáka je adaptace románu Piera Paola Pasoliniho *Ragazzi di vita* pro pražskou scénu A Studio Rubín. Pokud znáte tvorbu Pasoliniho, jistě vás nepřekvapí jazyk plný vulgarit. Tvůrci přejímají syrový naturalistický přístup. Herecká trojice Anežka Šťastná, Ondřej Pavelka a Vojtěch Hrabák vychází z civilního projevu a přetváří jej do silného a expresivního výrazu. Nořím se do brutálního světa. Pokud má být toto úvaha o naší budoucnosti ve světě narůstající radikalizace a klimatické krize, tak nám tvůrci nedávají příliš naděje na světlé zítřky.

Odskočila jsem se osvěžit slovinskou rakijí, která se podávala v průběhu inscenace *Mesarica/Sekyra,* kterou má na svědomí výborný loutkář Matija Solce. Společně se svými kolegy nám před karavanem převyprávěli klasickou slovinskou povídku o udatném Martinovi Krpanovi. Jejich jazyk je hravý, využívá vytříbenou dovednost animace obyčejných předmětů, jako jsou pytle na brambory či prázdné lahve. *Mesarica* je rytmická jízda plná situačního humoru a příjemného kontaktu s diváky.

Večer jsem završila inscenací italských umělkyň *Tre sorelle,* která je adaptací Čechovových Tří sester. V jednoduché a obecné scéně se potkávají tři ženy, tři herečky, a vtahují nás do svých osudů výsostnou prací s tělem a hlasem. Křehké i expresivní obrazy přinášejí na jeviště fatalitu jednotlivých postav, tíhu i lehkost časovosti objímající veškeré naše počínání. Režisérka Claudia Sorace vytvořila v nekonkrétním časoprostoru přesné i interpretačně volné situace, ve kterých jsou herečky naprosto strhující.

Adéla Kalusová

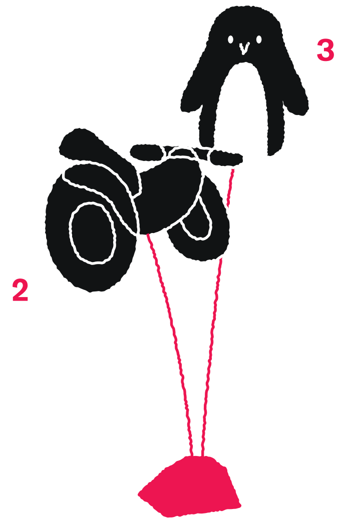
Vzhůru za dobrodružstvím!

A je to tady – poslední festivalový den. Ale neboj se, dobrodružství teprve začíná! Na festivalu se objevili lidé z různých míst – přišli pěšky, přijeli vlakem, někdo dokonce přifrčel letadlem z jiné země! Někdo je tu doma, někdo přijel na výpravu do neznáma, ale ještě dnes jsme na jednom místě všichni spolu. Co nás spojilo? Láska k divadlu, společné zážitky a chuť objevovat nové světy.

Ať už tě tvé kroky zavedou kamkoliv, nezapomeň, že každý den může přinést něco nečekaného a krásného! O to více dnes, když už tu jsou:

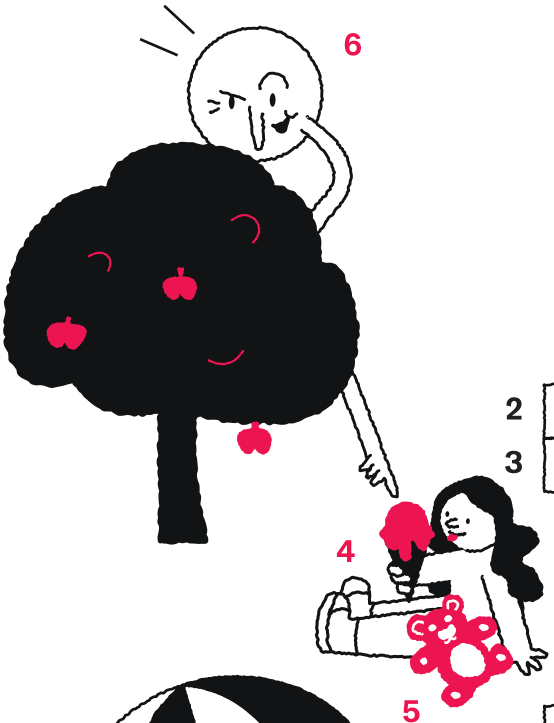
_ _ _ _ _ _ _ _ _ !

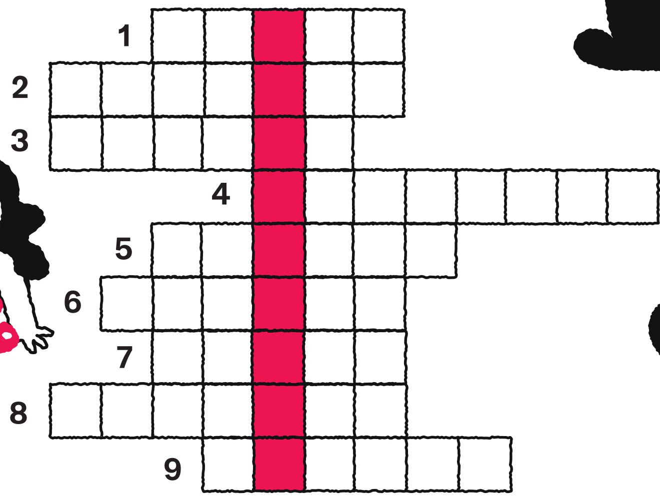
Najdi označené obrázky a doplň do křížovky.

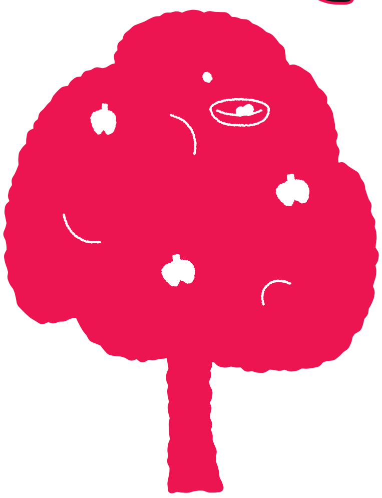

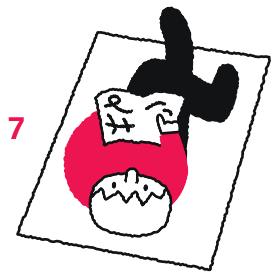

Radostná výzva

Máš hotovo? Tak alou na festival užít si poslední den! A kdyby náhodou v pauzách přišla nuda, vyzbrojíme tě proti ní zaručenými radovánkami:

- [ ] Chodit naboso
- [ ] Válet sudy
- [ ] Rozpoznat tvary v mracích
- [ ] Dát si zmrzlinu
- [ ] Smočit nohy ve vodě
- [ ] Tiše pozorovat mumraj kolem

Co dnes určitě nepropásni

Dnešní den patří příběhům o cestách a o odvaze vydat se do světa, ale i o radosti z návratu domů. Takové příběhy nás inspirují a dávají nám sílu podniknout i svoje vlastní malé či velké dobrodružství. Možná právě dnes zažiješ svůj nejlepší zážitek – hledat ho můžeš v představení *Hugův svět* nebo *Kobylky.*

10.00–10.45	Plácek u Hradebky	Grasshoppers / Kobylky	Circus Katoen	nonverbální	8+	nový cirkus	250 Kč
11.00–11.30	Hlavní scéna Divadla Drak	Špunt	MINOR		2+	divadlo	120 / 200 Kč
11.00–18.00	Plenér Divadla Drak	Kolotoč řezbáře Matěje	Řezbář Matěj			doprovodný program	dobrovolné
13.00–15.00	Šapitó Divadla Drak	Výroba loutek z přírodnin	Erika Čičmanová		3+	dílna	dobrovolné
14.00–14.30	Hlavní scéna Divadla Drak	Špunt	MINOR		2+	divadlo	120 / 200 Kč
14.30–15.30	Šapitó Žižka	Hlavu vzhůru nohama	Tereza Tomášová			jiné	dobrovolné
15.00–15.45	Plácek u Hradebky	Grasshoppers / Kobylky	Circus Katoen	nonverbální	8+	nový cirkus	zdarma
15.00–15.35	Šapitó u kašny	Vítr z plachet	Mikro-teatro		0+	divadlo	dobrovolné
15.30–16.15	Letní scéna	Dášeňka	Divadlo Dokola		3+	divadlo	dobrovolné
16.00–16.50	Studio Divada Drak	Hugův svět	Bratislavské bábkové divadlo	slovenština	3+	divadlo	250 Kč
16.00–17.10	Studio Beseda	Červotoč	Činoherní studio		15+	divadlo	350 Kč
16.00–18.00	Open Air stan	PLAY—PRESS—STICK OUT!	Studio BFF — Adéla Bierbaumer a Marek Fanta			dílna	dobrovolné
16.00–16.30	Šapitó Žižka	Šťastně až po smrti	Divadlo LŮZA		3+	divadlo	dobrovolné
17.00–18.00	Šapitó Divadla Drak	Dušanův zvěřinec	Dušan Hřebíček			hudba	dobrovolné
17.00–17.40	Městská hudební síň	Lovu Zdar!	Studentská lovecká společnost víceméně neorganizovaná		15+	divadlo	dobrovolné
17.00–19.00	Žižkovy sady	Představení činnosti Ekoloko	Ekoloko z.s.			doprovodný program	dobrovolné
17.25–18.10	Studio Beseda	Kitchen Table: Červotoč	Lektorské oddělení Divadla Drak			debata, doprovodný program	dobrovolné
18.00–18.50	Studio Divadlo Drak	Hugův svět	Bratislavské bábkové divadlo	slovenština	3+	divadlo	250 Kč
18.00–18.50	Šapitó Žižka	Romeo a Julie	Divadlo LŮZA			divadlo, performance	dobrovolné
18.00–19.30	Nové Adalbertinum	Zrada	TRIARIUS		15+	divadlo	dobrovolné
19.00–21.55	Hlavní scéna Klicperovo divadla	Klíčovou dírkou	Slovácké divadlo		15+	divadlo	510 / 530 / 550 Kč
19.00–20.30	Hlavní scéna Divadla Drak	Jabka, Maryša Vávrová	Hanka Voříšková a Markéta Stránská, Bažantova loutkářská družina	částečně podkrkonošské nářečí	12+	divadlo	200 Kč
19.00–20.00	Radnice	Schnecken Hräden	FRAS		15+	divadlo	dobrovolné
20.00–21.30	Malé náměstí	Silent disco	Ivana Krahulcová			hudba	dobrovolné
20.30–21.20	Šapitó Žižka	Jeníček a Staře nka	Divadlo LŮZA		15+	divadlo	dobrovolné
20.30–21.20	Nové Adalbertinum	Souhvězdí aneb řecké báje mimo výseč	Divadlo NerušKruh		6+	divadlo	dobrovolné
21.00–21.30	Jižní terasy	Školní výlet	Václav Bartoš			divadlo	dobrovolné
21.00–23.00	Šapitó u kašny	Yamaha Oriental	Yamaha Oriental			hudba	dobrovolné
21.00–23.30	Letní scéna	Mastix	Mastix			hudba	dobrovolné
21.30–22.30	Šapitó Divadla Drak	You!Who?Who!	You!Who?Who!			hudba	dobrovolné
22.15–23.15	Radnice	Terra Incognita	Kokšalová & kol		15+	divadlo, hudba	dobrovolné
22.30–01.00	Šapitó Žižka	Balkán párty	Divadlo LŮZA			hudba	dobrovolné
23.30–01.30	Šapitó u kašny	Chubasquero	Chubasquero			hudba	dobrovolné